

НАЦІОНАЛЬНЕ АГЕНТСТВО УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

РОЗ'ЯСНЕННЯ

04 лютого 2023 року

№ 65 -р/з

Щодо зарахування до стажу державної служби періодів роботи на посадах керівних працівників і спеціалістів органів виконання покарань, які не мали спеціальних звань

Відповідно до пункту 3 частини третьої статті 13 Закону України від 10 грудня 2015 року № 889-VIII «Про державну службу» (далі – Закон № 889-VIII) НАДС роз'яснює.

Стаж державної служби обчислюється відповідно до статті 46 Закону № 889-VIII та Порядку обчислення стажу державної служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2016 року № 229.

Крім того, пунктом 8 Розділу XI «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 889-VIII передбачено, що стаж державної служби за періоди роботи (служби) до набрання чинності Законом № 889-VIII обчислюється у порядку та на умовах, установлених на той час законодавством.

Стаж державної служби до набрання чинності Законом № 889-VIII обчислювався відповідно до Порядку обчислення стажу державної служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03 травня 1994 року № 283 (далі – Порядок № 283), додатку до нього та інших нормативно-правових актів.

Пунктом 2 Порядку № 283 було встановлено, що до стажу державної служби зараховується робота (служба):

- на посадах керівних працівників і спеціалістів державних органів колишніх УРСР та інших республік, а також колишнього СРСР згідно з додатком, зокрема, в органах виконання покарань (спеціалісти, які не мають спеціальних звань) (у редакції станом на 28 грудня 1994 року);

- на посадах спеціалістів органів виконання покарань, які не мають спеціальних звань (у редакції станом на 28 грудня 1994 року);

- на посадах спеціалістів кримінально-виконавчої системи (виправно-трудова установа, слідчі ізолятори, інспекції виправних робіт), які не мають спеціальних звань (у редакції станом на 06 травня 2001 року);

- на посадах спеціалістів кримінально-виконавчої системи (установи виконання покарань, слідчі ізолятори, підрозділи кримінально-виконавчої інспекції), які не мають спеціальних звань (у редакції станом на 26 травня 2004 року);

- на посадах спеціалістів Державної кримінально-виконавчої служби (установи виконання покарань, слідчі ізолятори, підрозділи кримінально-виконавчої інспекції), які не мають спеціальних звань (у редакції станом на 01 серпня 2006 року).

Відповідно до частини першої статті 5 Виправно-трудового кодексу України від 23 грудня 1970 року № 3325-VII, який втратив чинність 01 січня 2004 року (далі – ВТК України):

- вироки судів до позбавлення волі і виправних робіт без позбавлення волі виконувалися виправно-трудовами установами і органами Міністерства внутрішніх справ України (у редакції станом на 16 січня 1993 року);

- вироки судів до позбавлення волі і виправних робіт без позбавлення волі виконувалися виправно-трудовами установами і органами Державного департаменту України з питань виконання покарань (у редакції станом на 12 січня 1999 року).

Частинами першою та третьою статті 12 ВТК України було встановлено, що виправно-трудовами установами, які виконують покарання у вигляді позбавлення волі, були виправно-трудова колонія, тюрми і виховно-трудова колонія.

Виправно-трудова колонія була основним видом виправно-трудових установ для тримання засуджених до позбавлення волі, які досягли повноліття.

Згідно зі статтею 13 ВТК України:

- виправно-трудова колонія поділялася на колонії-поселення для осіб, які вчинили злочини з необережності, колонії-поселення для осіб, які вчинили умисні злочини, колонії-поселення для осіб, які твердо стали на шлях виправлення, колонії загального режиму, посиленого режиму, суворого режиму, особливого режиму (у редакції станом на 01 жовтня 1985 року);

- виправно-трудова колонія поділялася на колонії-поселення для осіб, які вчинили злочини з необережності, колонії-поселення для осіб, які вчинили умисні злочини, колонії загального режиму, посиленого режиму, суворого режиму, особливого режиму (у редакції станом на 11 січня 2001 року).

Відповідно до статті 11 Кримінально-виконавчого кодексу України від 11 липня 2003 року № 1129-IV, який набрав чинності 01 січня 2004 року, (далі – КВК України):

- органами виконання покарань були: центральний орган виконавчої влади з питань виконання покарань, його територіальні органи управління, кримінально-виконавча інспекція (частина перша у редакції станом на 01 січня 2004 року);

- органами виконання покарань були: центральний орган виконавчої влади, що реалізував державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, його територіальні органи управління, кримінально-виконавча інспекція (частина перша у редакції станом на 12 грудня 2012 року);

- установами виконання покарань були арештні доми, кримінально-виконавчі установи, спеціальні виховні установи (далі – виховні колонії) (частина друга у редакції станом на 01 січня 2004 року);

- установами виконання покарань є: арештні доми, кримінально-виконавчі установи, спеціальні виховні установи (далі – виховні колонії), слідчі ізолятори у випадках, передбачених КВК України (частина друга у редакції, що діє з 07 травня 2014 року);

Кримінально-виконавчі установи поділяються на кримінально-виконавчі установи відкритого типу (далі – виправні центри) і кримінально-виконавчі установи закритого типу (далі – виправні колонії) (частина третя).

Враховуючи викладене, до набрання чинності Законом № 889-VIII періоди роботи на посадах керівних працівників і спеціалістів в органах виконання покарань, а також на посадах спеціалістів Державної кримінально-виконавчої служби (установи виконання покарань, слідчі ізолятори, підрозділи кримінально-виконавчої інспекції), які не мали спеціальних звань, зараховуються до стажу державної служби.

Окремо повідомляємо, що роз'яснення міністерств, інших центральних органів виконавчої влади мають лише інформаційний характер і не встановлюють правових норм.

Голова

Наталія АЛЮШИНА